

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

22. března 2011 *

Ve věci T-419/03,

Altstoff Recycling Austria AG, dříve Altstoff Recycling Austria AG a ARGEV Verpackungsverwertungs-Gesellschaft mbH, se sídlem ve Vídni (Rakousko), zastoupená H. Wollmannem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené W. Möllsem, poté W. Möllsem a H. Gading, a nakonec W. Möllsem a R. Sauerem, jako zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk: němčina.

podporované

EVA Erfassen und Verwerten von Altstoffen GmbH, se sídlem ve Vídni, zastoupené
A. Reidlingerem a I. Hartungem, advokáty,

a

Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte, se sídlem ve Vídni, zastoupené
K. Wesselym, advokátem,

vedlejšími účastníky řízení,

jejíž předmětem je návrh na zrušení článků 2 a 3 rozhodnutí Komise 2004/208/ES ze dne 16. října 2003 v řízení podle článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP (Věci COMP D3/35470 – ARA a COMP D3/35473 – ARGEV, ARO) (Úř. věst. 2004, L 75, s. 59),

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, K. Jürimäe a S. Soldevila Fragoso (zpravodaj),
soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. června 2010,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Altstoff Recycling Austria AG (dále jen „ARA“) je soukromou akciovou společností, která byla založena v roce 1993 a jejímž vlastníkem a jediným akcionářem je Altstoff Recycling Austria Verein (dále jen „skupina ARA“). Skupina ARA sdružuje podniky z odvětví obalů, úpravy balení a láhvování a obchodu.
- 2 ARA spravuje v Rakousku na vnitrostátní úrovni systém sběru a využití obalů. V rozhodné době v rámci tohoto systému uzavřela s hospodářsky nezávislými podniky odvětvové recyklace (dále jen „POR“) smlouvy o správě odpadů, kterými na ně převedla organizaci sběru, třídění, přepravy a využití obalů. Každý POR byl příslušný pro určené kategorie obalových materiálů. POR dále uzavřely smlouvy o poskytování služeb s regionálními partnery, tedy s podniky nebo územně samosprávnými celky, které konkrétně zajišťovaly sběr, třídění, přepravu a využití obalů (dále jen „dohody o partnerství“). ARA a POR společně znamenají „systém ARA“.

- 3 Systém ARA v rozhodné době zahrnoval osm POR, a to ARGEV Verpackungsverwertungs-Gesellschaft mbH (dále jen „ARGEV“), zodpovědnou za sběr, třídění a recyklaci kovových obalů (železné kovy, hliník) a lehkých obalů (dřevo, keramika, plasty, kompozitní materiály, textil); Österreichischer Kunststoff Kreislauf AG (dále jen „ÖKK“), zodpovědnou za využití plastových a textilních obalů; Aluminium-Recycling GmbH (dále jen „Alurec“), zodpovědnou za využití hliníkových obalů sbíraných společností ARGEV; Arbeitsgemeinschaft Verbundmaterialien GmbH, zodpovědnou za využití obalů z kompozitních materiálů, s výjimkou kompozitních kartonů na nápoje; Verein für Holzpackmittel (dále jen „VHP“), jež zodpovídal za využití dřevěných obalů a částečně i za jejich sběr; Ferropack Recycling GmbH (dále jen „Ferropack“), jež zodpovídala za využití obalů ze železných kovů sbíraných společností ARGEV; Altpapier-Recycling-Organisationsgesellschaft mbH (dále jen „ARO“), zodpovědnou za sběr a využití obalů z papíru, kartonu a zvlněného kartonu a konečně Austria Glas Recycling GmbH (dále jen „AGR“), jež zodpovídala za sběr a využití obalů ze skla. Dne 14. září 2009 ARA ovládla ARGEV, a rovněž ostatní POR systému ARA, s výjimkou AGR.

- 4 V rozhodné době ARGEV spravovala tři systémy sběru, jeden pro lehké obaly z domácností, jeden pro kovové obaly z domácností a jeden pro lehké a kovové průmyslové obaly. Společníky ARGEV byli v rozhodné době ARA, s podílem 11 %, a seskupení ARGEV, které zahrnovalo stovku členů včetně výrobců a dovozců, společností z odvětví obchodu, společností z odvětví obalů a podniků provozujících sběr a využití odpadů.

- 5 ARA své služby nabízí všem rakouským a zahraničním podnikům, kterých se přímo týká Verordnung über die Vermeidung und Verwertung von Verpackungsabfällen und bestimmten Warenresten und die Einrichtung von Sammel- und Verwertungssystemen (nařízení rakouského ministra životního prostředí, mládeže a rodiny o prevenci a využití odpadů z obalů a některých reziduí výrobků a o zavedení systému sběru

a využití) (BGBl., 648/1996), jež vstoupilo v platnost dne 1. prosince 1996 (dále jen „nařízení“). Nařízení je založeno na Abfallwirtschaftsgesetz (rakouský zákon o správě odpadů) (BGBl., 434/1996) ve znění pozdějších předpisů (BGBl., 102/2002) (dále jen „zákon“) a provádí směrnici Evropského parlamentu a Rady 94/62/ES ze dne 20. prosince 1994 o obalech a obalových odpadech (Úř. věst. L 365, s. 10, Zvl. vyd. 13/13, s. 349). ARA také v postavení zmocněnce vykonává práva subjektů s licenci ve vztahu k POR.

- 6 Dne 24. března 1994 podala Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte (Spolková komora pracovníků a zaměstnanců, dále jen „BAA“) proti systému ARA stížnost u Dozorčího orgánu Evropského sdružení volného obchodu (dále jen „Orgán ESVO“). Tato stížnost byla později postoupena Evropské komisi.

- 7 Dne 30. června 1994 oznámily ARA a ARGEV některé dohody Orgánu ESVO s cílem získat negativní atest nebo případně rozhodnutí o blokové výjimce. Dopisem ze dne 21. března 1995 byla pravomoc přezkoumat oznámené dohody převedena na Komisi.

- 8 Dne 8. května 1996 podaly FRS Folien-Rücknahme-Service GmbH & Co. KG a Raiffeisen Umweltgesellschaft mbH Komisi stížnost proti záměru založit společný podnik s cílem zavést systém sběru a využití obalů. Stěžovatelé však od této stížnosti upustili.

- 9 Dopisem ze dne 28. srpna 2001 ARA Komisi oznámila nové dohody a dále navrhla společně s ARGEV spojení jejich postupů oznámení s cílem získat negativní atest, případně rozhodnutí o výjimce v souladu s čl. 81 odst. 3 ES. ARO současně požádala o vstup do řízení jako oznamující strana. Toto řízení se týkalo všech dohod, na nichž je založen systém ARA, tedy:
- dohod o skládkách a licencích uzavřených mezi ARA a podniky podléhajícími nařízení (bez sazebníku),
  - smlouvy o správě uzavřené mezi ARA a ARGEV jako vzor smluv o správě uzavřených mezi ARA a jinými POR (Arbeitsgemeinschaft Verbundmaterialien GmbH, ARO, AGR, Alurec, VHP, Ferropack a ÖKK),
  - smluv o správě a spolupráci uzavřených mezi ARGEV a ÖKK a mezi ARGEV a Alurec jako vzory smluv uzavřených mezi ARGEV a ÖKK, Alurec, Ferropack a VHP,
  - smluv uzavřených ze strany ARGEV a ARO s jejich příslušnými regionálními partnery.
- 10 Dopisy ze dne 19. února 1996 a 22. března 2002 předložila BAA Komisi připomínky týkající se systému ARA s odkazem na stížnost, kterou v této souvislosti podala dne 24. března 1994 u Orgánu ESVO. Dopisem ze dne 27. dubna 2000 mimo to EVA Erfassen und Verwerten von Altstoffen GmbH (dále jen „EVA“) podala

stížnost proti společnostem systému ARA, která převzala a doplnila původní stížnost podanou dne 8. května 1996 ze strany FRS Folien-Rücknahme-Service a Raiffeisen Umweltgesellschaft.

- 11 Dne 24. července 2002 přijala Komise rozhodnutí o zahájení řízení v této věci.

- 12 Zveřejněním učiněným dne 19. října 2002 (Úř. věst. C 252, s. 2) dala Komise dotyčným třetím osobám příležitost předložit své připomínky podle čl. 19 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, Prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204, Zvl. vyd. 08/01, s. 3) v platném znění.

- 13 V návaznosti na poznámky formulované Komisí v uvedeném zveřejnění oznámily ARA a ARGEV čtyři závazky, z nichž je třeba uvést tyto:
  - závazek č. 1: ode dne 29. listopadu 2000 přestávají ARGEV a ARO uplatňovat doložky o přednostním zacházení dohodnuté s podniky provozujícími sběr,

  - závazek č. 3: ARGEV nebrání regionálním partnerům pracovat s konkurenty systému ARA, ani uzavírat a provádět s nimi smlouvy týkající se společného užívání kontejnerů nebo jiných zařízení určených ke sběru nebo třídění použitých obalů z domácností; tento závazek však neomezuje právo ARGEV prosadit své smluvní

organizační možnosti pro společně používaný systém sběru a využití a přijmout všechna opatření, která jsou nezbytná k tomu, aby mohla splnit povinnosti, jež pro ní vyplývají ze zákona a rozhodnutí o schválení,

- závazek č. 4: ARGEV a ARO odstoupí od svých smluv s regionálními partnery po uplynutí smluvního období tří let v případě, kdy strany na základě společné dohody nerozhodnou prodloužit platnost smlouvy nejvýše o dva roky; nejpozději po uplynutí smluvního období pěti let ARGEV a ARO uzavřou nové smlouvy o službách na základě transparentního a objektivního výběrového řízení (nabídková řízení všeho druhu, výzvy k podávání nabídek atd.).

¹⁴ Dne 16. října 2003 Komise přijala rozhodnutí 2004/208/ES v řízení podle článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP (Věci COMP D3/35470 – ARA a COMP D3/35473 – ARGEV, ARO) (Úř. věst. 2004, L 75, s. 59, dále jen „napadené rozhodnutí“).

¹⁵ V rámci uplatnění čl. 81 odst. 1 ES byly v napadeném rozhodnutí identifikovány různé relevantní trhy. Především je trh, na němž působí kolektivní systémy a individuální systémy zpětného odběru a využití, označen jako „trh systémů“. Kolektivní systémy se týkají podniků podléhajících povinnostem uloženým nařízením za účelem jejich osvobození od těchto povinností, a to zavedením společné služby zpětného odběru a využití. Individuální systémy organizují zvláštní služby zpětného odběru a využití pro každý z podniků, jenž se nechce přidat k zavedeným kolektivním systémům. Vzhledem k povinnostem uloženým nařízením je relevantní trh omezen na odpady z obalů.

- 16 V rozhodnutí se uvádí, že nejsou-li služby navzájem funkčně zaměnitelné, je třeba v rámci trhu systémů rozlišovat mezi trhem systémů odstraňování obalů z domácností a trhem systémů odstraňování obalů z velkých podniků a z průmyslu.
- 17 Dále vzhledem k tomu, že POR samy nemají za úkol odstraňovat použité obaly, bere napadené rozhodnutí v úvahu existenci druhé úrovně trhů, trhů sběru a třídění použitých obalů, na kterých jsou POR činné jakožto žadatelé o služby sběru a třídění, a dále podniky a zároveň místní územně samosprávné celky jako poskytovatelé uvedených služeb. Nejsou-li dotčené služby navzájem funkčně zaměnitelné, rozlišuje se v závislosti na místě vzniku odpadů mezi trhem sběru a třídění použitých obalů z domácností na jedné straně a trhem sběru a třídění použitých obalů z průmyslu na straně druhé. Stejně tak lze v odvětví obalů z domácností při zohlednění zvláštností některých materiálů rozlišovat tři trhy, totiž trh sběru starého papíru, trh sběru použitého skla a trh sběru a třídění lehkých obalů.
- 18 Nakonec se v napadeném rozhodnutí rozlišuje mezi trhy sběru a třídění a trhy služeb využití sbíraných materiálů a druhotných surovin, jelikož organizace a využití sbíraných materiálů a nabídka druhotných surovin jsou rozdílnými úrovněmi téhož výrobního trhu. V napadeném rozhodnutí se rovněž uvádí, že existuje tolik trhů se službami využití a druhotných surovin, kolik existuje kategorií materiálů. Mimoto je uvedeno, že pro tutéž kategorii materiálů nelze nijak rozlišovat mezi obaly z domácností a průmyslovými obaly.

- 19 Ze zeměpisného hlediska týkajícího se trhu systémů a trh sběru a třídění je územím zohledněným v napadeném rozhodnutí území Rakouska. Naproti tomu je v případě trhů služeb využití a druhotných surovin zohledněným územím Evropský hospodářský prostor (EHP).
- 20 Poté, co byly definovány relevantní trhy, přezkoumala Komise dohody o partnerství a dospěla k závěru, že způsobují citelné omezení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES na trzích sběru a třídění obalů z domácností, s výjimkou smlouvy mezi ARO a územně samosprávnými celky, a rovněž na trzích sběru a třídění průmyslových obalů. Toto omezení vyplývalo z existence doložky územní výlučnosti ve prospěch každého regionálního partnera ARGEV nebo ARO. Vzhledem k dominantnímu postavení ARGEV a ARO na trhu poptávky během platnosti smluv byl totiž každému jinému poskytovateli služeb sběru a třídění odpadů z obalů z domácností a průmyslových obalů odmítnut přístup na důležité trhy nebo přišel v nezanedbatelném rozsahu o odbytiště pro své služby.
- 21 V otázce obalů z domácností bylo zjištěné omezení podle napadeného rozhodnutí citelné ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES. Vzhledem k tomu, že v rozhodné době byla ARGEV hlavním žadatelem o služby sběru a třídění, způsobovala síť smluv o službách, které obsahovaly doložku výlučnosti, kumulativní účinek uzavření celého zeměpisného trhu vůči vyloučeným podnikům provozujícím sběr a třídění. Z pohledu nabídky bránily důvody vyplývající z územního rozdělení a logistiky, nezbytné pro správu odpadů, zavedení druhé infrastruktury sběru. Podle napadeného rozhodnutí tak bylo realistické domnívat se, že každý kolektivní systém způsobilý vstoupit do hospodářské soutěže se systémem ARA by musel pracovat s regionálními partnery systému ARA, což by pro vyloučené podniky sběru a třídění znamenalo nepravděpodobnost jakékoli možnosti začlenění do trhu. V důsledku toho byla vitální odbytiště uzavřena na období, které mohlo trvat až pět let, což je nejdelší doba trvání smluv.

- 22 V otázce průmyslových obalů napadené rozhodnutí konstatuje, že ARGEV a ARO nebyly v rozhodné době hlavními žadateli o služby sběru a třídění. V této oblasti existovaly jiné systémy přítomné na trhu poptávky po službách správy odpadů a podniky provozující odstraňování odpadů také mohly nabízet své služby velkým původcům odpadu. Podle napadeného rozhodnutí však konkurenční systémy a velcí původci odpadu z hlediska hospodářského významu nebyli srovnatelní se systémem ARA, v této souvislosti zjištěné omezení vyloučené podniky po dobu platnosti dohod zbavilo nezanedbatelných odbytišť, a mělo tedy citelné účinky na hospodářskou soutěž.
- 23 Podle napadeného rozhodnutí však byla doložka výlučnosti uvedená ve smlouvách o službách nezbytná k fungování a zavedení infrastruktur sběru a třídění, které vyžadovalo značné investice ze strany regionálních partnerů a umožnilo přímé provedení ustanovení o životním prostředí. Stejně tak svěřeni celého sběru jedinému podniku v jedné oblasti sběru po dobu nanejvýš pěti let umožnilo účastníkům na jedné straně z dlouhodobého hlediska plánovat a organizovat služby, které měly být poskytovány, a na druhé straně uskutečnit úspory z rozsahu a ze sortimentu, což způsobovalo nárůst efektivnosti. Výlučnost ve prospěch regionálních partnerů tudíž přispívala ke zlepšení výroby a k podpoře technického či hospodářského pokroku a byla ve prospěch spotřebitelů, kteří získali přiměřený podíl na výhodách z toho vyplývajících, ve smyslu čl. 83 odst. 3 ES. Doložka výlučnosti v trvání alespoň tři roky se rovněž ukázala jako nezbytná z hospodářských důvodů, aby se zabezpečilo trvalé a spolehlivé poskytování služeb sběru a třídění a zajistily se investice, které regionální partneři museli uskutečnit k provedení dohod o sběru a třídění.
- 24 Podle napadeného rozhodnutí nebylo zjištěné omezení schopné vyloučit na dotýčných trzích hospodářskou soutěž. V otázce služeb sběru a třídění odpadů z domácností však Komise poskytla níže uvedené přesňující údaje.

- 25 Co se zaprvé týče sběru odpadů z domácností, napadené rozhodnutí uznává, že uzavření nových smluv o službách prostřednictvím nabídkového řízení nejpozději po pěti letech zabezpečí stav volné hospodářské soutěže pro získání oblastí sběru. Avšak shledává, že v praxi nelze zavést druhou infrastrukturu sběru z domácností z důvodu problémů souvisejících s místem, právních problémů spojených s ochranou životního prostředí a krajiny a z důvodu návyků spotřebitelů v oblasti sběru odpadů. Vzhledem k této zvláštnosti nabídky na relevantním trhu se Komise domnívala, že kontejnery na použité obaly umístěné v blízkosti domácností představovaly okolnost, pro niž je jakákoli hospodářská soutěž nemožná.
- 26 S ohledem na výše uvedené Komise dospěla k závěru, že úplně volný přístup k již existujícím infrastrukturám sběru představoval nevyhnutelnou podmínku zintenzivnění hospodářské soutěže nejen z hlediska poptávky, v odvětví služeb sběru z domácností, ale také na předcházejícím vertikálním trhu pro organizaci zpětného odběru a využití použitých obalů odložených jednotlivci. Podle napadeného rozhodnutí tak mohla hospodářská soutěž z hlediska poptávky v oblasti služeb sběru existovat jen v případě, že by ARGEV regionálním partnerům nebránila uzavřít smlouvy týkající se společného užívání kontejnerů s konkurenty systému ARA.
- 27 Napadené rozhodnutí však konstatuje, že v závazku č. 3 chtěl ARGEV toto společné užívání spojit s významnými omezeními. Komise tedy považovala za nezbytné uložit určité povinnosti s cílem zajistit, aby byly splněny podmínky umožňující přiznat výjimku podle čl. 81 odst. 3 ES. Zaprvé ARGEV podnikům sběru nemohla bránit uzavírat a provádět s konkurenty ARA a ARGEV smlouvy týkající se společného užívání kontejnerů nebo jiných zařízení sběru a třídění použitých prodejních obalů. Aby se zadruhé zabránilo tomu, aby si ARGEV připisovala veškeré sesbírané obaly a bránila konkurentům dodržovat předepsané kvóty, mohla od regionálních partnerů z celého

množství obalů sesbíraných na základě licence různými systémy sběru požadovat důkazy pouze pro množství obalů odpovídající podílu drženému systémem ARA. Tato druhá povinnost se týkala všech podniků, které uzavřely dohodu o partnerství pro sběr se společností ARGEV, a uplatňovala se v rozsahu, v jakém konkurenční systém žádal o výhodu společného užívání v dotyčné oblasti sběru, ode dne, kdy byl dotčený systém schválen.

- 28 Napadené rozhodnutí v druhé řadě ohledně služeb třídění odpadů z domácností konstatuje, že třídění odpadů v závislosti na použitých materiálech vyžadovalo složité technické postupy a investice, které mohly být pro jiné operace třídění využívány pouze v omezené míře. Významné investice potřebné k zavedení nových zařízení představovaly pro konkurenty systému ARA nezanedbatelnou překážku jejich vstupu na trh.
- 29 Ačkoli ARGEV prohlásila, že podniky provozující správu odpadů mohly volně zpřístupnit zařízení na třídění konkurenčním systémům, Komise se domnívala, že v rámci závazku č. 3 měla přesto v úmyslu uložit značná omezení pro společné užívání. Vzhledem k významu volného přístupu k zařízením na třídění v zájmu existence hospodářské soutěže tedy Komise považovala za nezbytné podřídit výjimku podle čl. 81 odst. 3 ES povinnosti, podle níž ARGEV nesměla podnikům provozujícím správu odpadů bránit v uzavírání a provádění smluv týkajících se společného užívání zařízení na třídění.

30 Napadené rozhodnutí obsahuje zejména následující ustanovení:

„Článek 2

Ustanovení čl. 81 odst. 1 [...] ES a čl. 53 odst. 1 Dohody o EHP se v souladu s čl. 81 odst. 3 [...] ES a čl. 53 odst. 3 Dohody o EHP neuplatní na různé smlouvy o sběru a třídění, které ARGEV a ARO uzavřely se svými příslušnými regionálními partnery [a] které obsahují doložku výlučnosti a jejichž platnost uplyne nejpozději dne 31. prosince 2006.

Výjimka bude platná od 30. června 1994 do 31. prosince 2006.

Článek 3

Výjimka uvedená v článku 2 je spojená s těmito povinnostmi:

- a) ARGEV nebude bránit podnikům provozujícím sběr uzavřít s konkurenty systému ARA smlouvy o společném užívání kontejnerů nebo jiných zařízení na sběr a třídění použitých prodejních obalů z domácností ani tyto smlouvy provádět,

- b) ARGEV může od podniků provozujících sběr požadovat, aby jí poskytly potvrzení pouze pro ta množství obalů, která odpovídají podílu drženému systémem ARA v rámci všech obalů z domácností, které byly přiděleny systémům pro některé kategorie materiálů. V tomto případě bude ARGEV moci snížit odměnu uvedenou v odstavci 3.1.1 dohody o sběru v poměru uvedeném v první větě tohoto bodu. Co se týče odměn uvedených v odstavcích 3.1.2 a 3.1.3 dohody o sběru, jsou rozhodující množství, o kterých bude společnost ARGEV předložena důkaz. Tato povinnost se uplatňuje na všechny podniky provozující sběr, se kterými ARGEV podepsala dohodu o partnerství.“ (*neoficiální překlad*)

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- ³¹ Návrhem došlým kanceláři Tribunálu (dříve Soudu) dne 22. prosince 2003 podaly ARA a ARGEV projednávanou žalobu.
- ³² Samostatným podáním zapsaným do rejstříku kanceláře Tribunálu v tentýž den ARA a ARGEV podaly návrh na odklad vykonatelnosti čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí (věc T-419/03 R). Dopisem ze dne 11. března 2004 vzaly tento návrh zpět. Usnesením předsedy Tribunálu ze dne 26. března 2004 byla věc T-419/03 R vyškrtána z rejstříku Tribunálu s tím, že o náhradě příslušných nákladů bude rozhodnuto později.
- ³³ Podáními došlými kanceláři Tribunálu dne 19. a 23. dubna 2004 požádaly EVA a BAA, aby mohly vstoupit do tohoto řízení jako vedlejší účastníci na podporu Komise. Usnesením ze dne 20. ledna 2005 povolil předseda prvního senátu Tribunálu vedlejší účastnictví EVA a BAA. Vedlejší účastníci předložili své spisy dne 17. května 2005.

34 Dne 16. září 2007 byla věc nově v návaznosti na jeho částečné obnovení přidělena druhému senátu Tribunálu a byl určen nový soudce zpravodaj.

35 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (druhý senát) dne 8. července 2009 o zahájení ústní části řízení. Dne 12. srpna 2009 byla účastníkům řízení doručena zpráva z jednání a jednání bylo stanoveno na 29. září 2009.

36 Dne 14. září 2009 ARA (dále jen „žalobkyně“) informovala Tribunál, že ovládla společnost ARGEV, a také další POR systému ARA s výjimkou AGR.

37 Dne 21. září 2009 byl Tribunálu doručen návrh na přerušení řízení, podaný žalobkyní podle článku 77 jednacího řádu Tribunálu. Usnesením ze dne 22. září 2009 Tribunál přerušil řízení na dobu šesti měsíců.

38 V řízení se pokračovalo od 23. března 2010 a jednání se konalo dne 15. června 2010.

39 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil články 2 a 3 napadeného rozhodnutí,

- podpůrně zrušil článek 3 napadeného rozhodnutí,
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

40 Komise, EVA a BAA navrhují, aby Tribunál:

- zamítl žalobu,
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

41 Komise na jednání prohlásila, že bere zpět svůj návrh týkající se nepřijatelnosti žaloby v rozsahu, v němž byla podána ze strany ARA, což bylo zaznamenáno do protokolu z jednání.

42 Žalobkyně na podporu své žaloby uvádí šest žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z porušení článku 81 ES a článku 2 nařízení č. 17. Druhý žalobní důvod vychází ze souladu smluv o službách s podmínkami nařízení Komise (ES) č. 2790/1999 ze dne 22. prosince 1999 o použití čl. 81 odst. 3 [ES] na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě (Úř. věst. L 336, s. 21, Zvl. vyd. 08/01, s. 364). Třetí žalobní důvod vychází ze skutečnosti, že články 2 a 3 napadeného rozhodnutí nedodržují požadavky teorie „základních zařízení“. Čtvrtý žalobní důvod vychází ze skutečnosti, že povinnosti stanovené v napadeném rozhodnutí nejsou uskutečnitelné. Pátý žalobní

důvod vychází z nepřiměřenosti povinností stanovených v napadeném rozhodnutí a šestý žalobní důvod vychází z rozporů existujících mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí.

- 43 Úvodem se Komise domnívá, že tvrzení týkající se nedostatku souvislosti mezi omezením hospodářské soutěže a uloženou povinností, právem žalobkyně uspořádat svůj systém a nedostatkem přesnosti napadeného rozhodnutí představují nové důvody vznesené ve stádiu repliky, které jsou tudíž nepřípustné. Stejně tak se domnívá, že argument vznesený žalobkyní, jenž se týká rozdělení nákladů, představuje nový důvod vznesený na jednání, a je tedy nepřípustný.
- 44 V tomto ohledu Tribunál připomíná, že podle čl. 48 odst. 2 prvního pododstavce jednacího řádu je předložení nových důvodů v průběhu řízení zakázáno, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, jež vyšly najevo v průběhu řízení. V tomto ohledu musí být žalobní důvod, který je rozšířením důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného v žalobě a který je s ním těsně spjat, prohlášen za přípustný (rozsudky Tribunálu ze dne 10. dubna 2003, *Travellex Global and Financial Services a Interpayment Services v. Komise*, T-195/00, Recueil, s. II-1677, body 33 a 34, a ze dne 24. května 2007, *Duales System Deutschland v. Komise*, T-151/01, Sb. rozh. s. II-1607, bod 71).
- 45 V projednávané věci je třeba konstatovat, že důvody považované za nové představují rozšíření argumentů uvedených žalobkyní v odpovědi na argumenty Komise v její žalobní odpovědi v rámci čtvrtého žalobního důvodu, jenž se týká uskutečnitelnosti povinností, pátého důvodu týkajícího se přiměřenosti povinností a šestého důvodu týkajícího se existence rozporů mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí.

46 Tvrzení Komise o nepřipustnosti nových důvodů tak musí být zamítnuto.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 81 ES a článku 2 nařízení č. 17

Argumenty účastníků řízení

47 Žalobkyně se domnívá, že dohody o partnerství neobsahují žádné ustanovení umožňující dospět k závěru, že v jejích povinnostech existuje výslovně nebo implicitně povinnost výlučnosti k její tíži. Má za to, že ačkoli se omezila a rozhodla spolupracovat pouze s jedním regionálním partnerem v oblasti sběru, nic jí nebrání svěřit jiným podnikům sběr nebo třídění obalů v každé smluvní oblasti. Údajné omezující účinky hospodářské soutěže tak podle žalobkyně vyplývají z existence komutativní smlouvy, kterou soukromý nebo profesionální spotřebitel pokrývá své potřeby, a nepadá tak do působnosti čl. 81 odst. 1 ES.

48 Žalobkyně se rovněž domnívá, že z jejího rozhodnutí omezit se nevyplývá, že bude ponechán pouze jeden partner na jednu oblast sběru, který může vykonávat svou činnost v rámci alternativního kolektivního systému. Na podporu tohoto tvrzení uvádí, že v praxi se výběr možných partnerů rozšíří vzhledem ke skutečnosti, že při odstraňování průmyslových obalů si původce odpadů může volně zvolit podnik sběru, který přepraví obaly do sběrných středisek systému ARA. To znamená, že v různých regionech sběru je kromě regionálního partnera žalobkyně pro sběr z domácností činných několik dalších podniků provozujících sběr. Žalobkyně doplňuje, že při odstraňování odpadů z domácností organizovaly AGR a ARO v každé oblasti sběru systémy sběru,

jež často využívaly jiné regionální partnery. Údajně tak neexistují „místní monopoly podniků provozujících sběr“ a Komise tak těmto smlouvám měla přiznat negativní atest podle článku 2 nařízení č. 17.

49 Komise a vedlejší účastníci řízení popírají veškeré argumenty předložené žalobkyní.

Závěry Tribunálu

50 Podle žalobkyně dohody o partnerství neobsahují žádné ustanovení umožňující dospět k závěru, že existuje výslovně nebo implicitně povinnost výlučnosti k její tíži. Tento argument je třeba úvodem přezkoumat.

51 Z přezkumu dohod o partnerství vyplývá, že neobsahují žádnou formální doložku územní výlučnosti ve prospěch partnerů provozujících sběr nebo třídění. Žádné ustanovení totiž žalobkyni neukládalo, aby se zavázala pouze s jedním partnerem provozujícím sběr nebo třídění v jednotlivých regionech. Tribunálu tedy přísluší zkoumat, zda Komise dostatečně, za zvláštních okolností relevantního trhu, prokázala, že tyto smlouvy, uzavřené na dané období s jediným partnerem provozujícím sběr nebo třídění, ve skutečnosti fungují jako výlučnost zakládající omezení hospodářské soutěže. Dále bude třeba případně ověřit, zda je zjištěné omezení hospodářské soutěže dostatečně významné k tomu, aby představovalo porušení čl. 81 odst. 1 ES. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury se soudní přezkum aktů Komise, jež vyžadují komplexní hospodářská posouzení, musí omezit na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, a rovněž věcné správnosti skutkových zjištění, že neexistuje zjevně nesprávné posouzení a zneužití pravomoci (viz rozsudek

Tribunálu ze dne 23. října 2003, Van den Bergh Foods v. Komise, T-65/98, Recueil, s. II-4653, bod 80 a citovaná judikatura).

- 52 Podle přezkumu těchto dohod Komisi má žalobkyně v úmyslu zavázat se pouze s jedním partnerem provozujícím sběr nebo třídění v jednotlivých regionech sběru po dobu tří až pěti let (viz body 95, 111 a 220 odůvodnění napadeného rozhodnutí), což je podle žalobkyně vysvětleno tím, že její potřeby týkající se dotčených služeb jsou dostatečně pokryté jediným partnerem.
- 53 Z dohod o partnerství totiž vyplývá vůle žalobkyně k tomu, aby se poskytování služeb sběru a třídění obalů z domácností přidělilo jedinému partnerovi v jednotlivých regionech sběru během období tří až pěti let. Žádná skutečnost v těchto dohodách neumožňuje dospět k závěru, že žalobkyně během tohoto období může odstoupit od omezení, k němuž se zavázala, a žádat od ostatních podniků provozujících sběr a třídění, aby jí v dotčeném regionu poskytovaly uvedené služby sběru souběžně, například aby se vypořádala se zvýšeným množstvím obalů, na něž se vztahuje licence.
- 54 Jiné skutečnosti týkající se dohod o partnerství ostatně umožňují prokázat, že účast dalšího partnera na dotčeném území je vyloučená. Předpokládá se tak změna odměňování regionálních partnerů, pakliže se změní systém sběru nebo množství rámec, avšak nepočítá se s případem vstupu nového partnera sběru. Rovněž standardní výzvy k podávání nabídek, jež mají předložit podniky se zájmem o uzavření smlouvy, se musí vždy týkat celého dotčeného regionu sběru.

55 Z výše uvedeného vyplývá, že během doby platnosti dohod o partnerství nemohou vyloučené podniky žalobkyni předkládat nabídky (viz body 221 až 223, 228 a 236 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dohody o partnerství tedy mají i bez toho, že by obsahovaly v tom smyslu formální doložku, tytéž účinky jako v případě, kdy je doložka územní výlučnosti zahrnuta ve prospěch každého partnera provozujícího sběr nebo třídění. Argument vznesený žalobkyní týkající se toho, že neexistuje povinnost výlučnosti, je tedy neopodstatněný.

56 Ohledně analýzy omezujících účinků dohod o partnerství na hospodářskou soutěž je třeba uvést, že podle judikatury se Tribunál v rámci přezkumu opodstatněnosti posouzení Komise týkajícího se citelného omezení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES nemůže omezit na účinky výlučnosti posuzované izolovaně a s odkazem pouze na omezení uložená dohodami o partnerství v různých regionech sběru (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Van den Bergh Foods v. Komise*, bod 82). V otázce toho, zda se na dohody o partnerství žalobkyně vztahuje zákaz článku 81 odst. 1 ES, je totiž třeba zkoumat, zda v souladu s judikaturou ze všech podobných dohod uzavřených na relevantním trhu a z dalších hospodářských a právních souvislostí dotčených dohod vyplývá, že jejich kumulativním účinkem je znepřístupnění tohoto trhu novým soutěžitelům. Pakliže z přezkumu vyplyne, že tomu tak není, nemohou jednotlivé dohody tvořící soubor dohod narušovat hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES. V případě, že se na základě posouzení naopak ukáže, že přístup na trh je obtížný, bude nutné následně analyzovat, v jaké míře sporné dohody přispívají ke vzniklému kumulativnímu účinku, a je třeba mít na paměti, že zakázané jsou pouze ty dohody, které k případnému rozdělení trhu přispívají podstatnou měrou (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. února 1991, *Delimitis*, C-234/89, Recueil, s. I-935, body 23 a 24 a výše uvedený rozsudek *Van den Bergh Foods v. Komise*, bod 83).

57 Komise v bodě 176 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že v oblasti obalů z domácností je systém ARA jediným systémem sběru a využití, který pokrývá

celé rakouské území a všechny druhy materiálů - s výjimkou kompozitních kartonů na nápoje. Jak vyplývá z bodu 182 odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž to žalobkyně zpochybňuje, je ARA nejvýznamnějším žadatelem o služby odstraňování odpadu.

- 58 Jelikož jsou dohody o partnerství uzavřeny nejvýznamnějším žadatelem o služby odstraňování odpadu, tedy žalobkyní, je praktickým důsledkem zavedení této sítě dohod uzavření přístupu na trh pro vyloučené podniky provozující sběr a třídění a omezení hospodářské soutěže, ze strany nabídky, na trhu sběru a třídění obalů z domácností po dobu trvání dohody, to znamená tři až pět let.
- 59 Vzhledem k tomu, že síť dohod o partnerství zavedená žalobkyní pokrývá celé rakouské území, nemůže se toto omezení hospodářské soutěže omezovat na jeden region sběru. Bude mít účinky na celém tomto území, a tudíž na celý zeměpisný relevantní trh sběru a třídění (viz bod 226 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Vyloučené podniky tak budou mít potíže jak s obcházením sítě dohod a vstupem na rakouský trh sběru a třídění obalů z domácností, tak i s přežitím na uvedeném trhu.
- 60 Tuto situaci zhoršují další překážky přístupu na trh sběru a třídění obalů z domácností. Důvody vyplývající z územního rozdělení a logistiky, jež je nezbytné ke správě odpadů, totiž brání zavedení jiných infrastruktur sběru odpadů z domácností (viz bod 227 odůvodnění napadeného rozhodnutí), což potvrzují vyjádření učiněná v tomto ohledu rakouskými orgány (viz bod 285 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Aby si tak případní konkurenti systému ARA zajistili poskytování služeb sběru a třídění od začátku své činnosti, nemohou uzavírat dohody s jinými podniky sběru pro zavedení dalších zařízení sběru vedle již existujících kontejnerů, a budou proto

nucení spojit se s partnery žalobkyně provozujícími sběr. Například konkurenční systém Öko-Box musí částečně využívat infrastruktury sběru žalobkyně k tomu, aby rozvíjel svou činnost sběru a využití kompozitních kartonů na nápoje (viz body 177 a 227 odůvodnění napadeného rozhodnutí), což žalobkyně nezpochybňuje.

- 61 Ohledně infrastruktury třídění žalobkyně nezpochybňuje konstatování Komise, podle něhož je přístup na trh ztížený skutečností, že zavedení nových zařízení na třídění vyžaduje významné investice, což představuje nezanedbatelnou překážku vstupu na trh sběru a třídění obalů z domácností (viz bod 318 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 62 Všechny tyto okolnosti vedly Komisi v bodech 227 a 236 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že „je nepravděpodobné, aby po dobu platnosti dohod o regionálním partnerství byla vyloučeným podnikům provozujícím sběr a třídění na relevantním trhu na různých smluvních územích nabídnuta nová odbytiště citelného, tedy značného významu“. (*neoficiální překlad*)
- 63 Z předcházejících úvah vyplývá, že omezení, které si ukládá žalobkyně, nemá jako jediný účinek omezení její vlastní svobody činnosti. Omezuje totiž ze strany nabídky přístup na trh sběru a třídění obalů z domácností vyloučeným podnikům sběru a třídění, neboť omezuje možnosti uvedených podniků působit na tomto trhu. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tak tyto účinky jdou nad rámec účinků komutativní smlouvy, jíž soukromý nebo profesionální spotřebitel pokrývá své potřeby. Komise se tedy nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že sítí dohod o partnerství uvedeným podnikům uzavřela relevantní trh a způsobila tak citelné omezení

hospodářské soutěže ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES. Sít dohod o partnerství oznámených Komisi proto nemůže získat negativní atest podle článku 2 nařízení č. 17.

⁶⁴ Poté, co Komise konstatovala citelné omezení hospodářské soutěže, připustila v bodech 275, 276 a 316 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že dohody o partnerství byly z hlediska organizace činností sběru a třídění ospravedlněné důvody správy a efektivnosti, potřebou zabezpečit spolehlivé poskytování služeb sběru, a rovněž nezbytností zajistit bezpečnost organizace a investic, které se musejí uskutečnit k provedení dohody o sběru a třídění. Podle Komise je proto tato povinnost výlučnosti nezbytným omezením pro uskutečnění cíle racionální organizace sběru a třídění na rakouském trhu ve smyslu ustanovení čl. 81 odst. 3 ES (viz body 268 až 287 a 316 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

⁶⁵ Komise však měla za to, že toto omezení hospodářské soutěže na trhu sběru a třídění obalů z domácností by mohlo vést k omezení hospodářské soutěže na předcházejícím trhu, to znamená na trhu systémů odstraňování obalů z domácností, podaří-li se žalobkyni uložit svým partnerům povinnost výlučnosti *de facto* v rámci poskytování služeb sběru a třídění (viz body 230, 234 a 286 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tato výlučnost jí totiž umožní blokovat přístup jejich potenciálních konkurentů k zavedeným infrastrukturám sběru a třídění. V takové situaci by tito konkurenti neměli skutečnou a konkrétní možnost obejít síť smluv zavedených žalobkyní, protože by na trhu sběru a třídění obalů z domácností neexistoval jiný podnik sběru a třídění, který by jim mohl nabídnout tyto služby za konkurenceschopných podmínek od začátku jejich činnosti. Závazek žalobkyně vázat se pouze s jedním partnerem sběru nebo třídění v jednotlivých regionech sběru tak může vést k omezení hospodářské soutěže

na trhu systémů odstraňování obalů z domácností, které se omezením poptávky po službách sběru a třídění okamžitě promítne na trhu sběru a třídění obalů z domácností (viz bod 287 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 66 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy problém nespočívá ve skutečnosti, že dohody o partnerství vedou k „místním monopolům podniků provozujících sběr“ v rozporu s čl. 81 odst. 1 ES, ale ve skutečnosti, že omezení hospodářské soutěže na trhu sběru a třídění obalů z domácností by za okolností uvedených v bodě 65 výše umožňovalo vyloučit hospodářskou soutěž na trhu systémů odstraňování obalů z domácností, čímž by se omezila poptávka po službách sběru a třídění na trhu sběru a třídění obalů z domácností.
- 67 V projednávané věci Komise v bodech 231, 234 a 236 odůvodnění napadeného rozhodnutí uznala, že žalobkyně nezakazuje společné užívání infrastruktur sběru a třídění. Komise se však domnívala, že by některé možnosti, které si žalobkyně přiznala na základě závazku č. 3, mohly být použity ke ztížení přístupu jejích potenciálních konkurentů na trh. Pro neutralizaci tohoto rizika Komise rozhodla uložit žalobkyni dvě povinnosti stanovené v článku 3 napadeného rozhodnutí, zmíněné v bodě 27 výše, na základě čl. 8 odst. 1 nařízení č. 17 (viz body 287, 288 a 318 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 68 Podle Komise totiž možnost, že žalobkyně může mít prospěch z existence jediného partnera v jednotlivých regionech sběru a z možností, které si přiznala v závazku č. 3 pro vyloučení hospodářské soutěže na trhu systémů odstraňování obalů z domácností, odůvodňuje uložení povinností uvedených v článku 3 napadeného rozhodnutí. Tyto povinnosti, jejichž cílem je zabránit žalobkyni zakázat společné užívání infrastruktur sběru a třídění a přivlastnit si v případech společného užívání část sbíraných obalů, která jí nepatří, umožní vyhnout se tomu, aby žalobkyně bránila přístupu

konkurenčních systémů k již zavedeným infrastrukturám sběru a třídění a omezovala tak hospodářskou soutěž na trhu systémů odstraňování obalů z domácností, tedy poptávku po službách sběru a třídění na trhu sběru a třídění obalů z domácností.

- 69 Žalobkyně tento závěr popírá a tvrdí, že výběr potenciálních partnerů je široký, neboť při odstraňování průmyslových obalů, si původci odpadu svobodně vybírají své regionální partnery, a v odstraňování odpadů z domácností organizují AGR a ARO v každém regionu sběru systémy sběru, které často využívají jiné regionální partnery.
- 70 Co se zaprvé týče trhu sběru průmyslových obalů, je na jedné straně třeba zdůraznit, že jak vyplývá ze spisu a na rozdíl od tvrzení žalobkyně, existuje jediná dohoda o partnerství ke sběru průmyslových obalů a obalů z domácností, jejímž prostřednictvím jediný partner žalobkyně zajišťuje služby sběru těchto dvou druhů obalů. Podle uvedené dohody tyto dva druhy obalů mohou být sbírány i současně. Skutečnost, že jediný partner má zajistit sběr obou druhů obalů, tak vylučuje jakoukoli možnost pro podniky, které jsou specializovány pouze na sběr jednoho z uvedených obalů, stát se partnerem provozujícím sběr. Podle žalobkyně jim však tato okolnost nebrání vstoupit na trh, protože mohou nabídnout přepravní služby nebo služby sběru průmyslových obalů původcům těchto odpadů tak, jak je uvedeno v bode 75 níže.
- 71 Na druhé straně je třeba uvést, že trhy sběru a třídění obalů z domácností a průmyslových obalů vykazují dostatečně významné rozdíly k tomu, aby služby podniků provozujících sběr a třídění specializovaných na jeden z těchto dvou trhů nebyly navzájem zaměnitelné a aby uvedené podniky nemohly poskytovat své služby na jiném trhu. Jak konstatovala Komise, aniž žalobkyně prokázala opak, služby sběru a třídění musejí

být vzhledem k rozdílným potřebám specifickým pro sběr a pro třídění uspořádány jiným způsobem (viz bod 161 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

72 Co se totiž týče třídění, vytvářejí velké podniky větší množství obalů, jež jsou uloženy v místě výroby poté, co se roztrídí podle druhu materiálu. Z tohoto důvodu není pro průmyslové obaly nezbytné zavést stejnou infrastrukturu třídění, jako je infrastruktura třídění určená pro obaly z domácností, a dohoda o partnerství mimoto partnerovi sběru umožňuje trestat dodavatele obalů, kteří dodají smíšené obaly.

73 Stejně tak, jak ohledně sběru vyplývá z dohody o partnerství, má sběr průmyslových obalů některé zvláštnosti ve vztahu ke sběru obalů z domácností. V případě průmyslových obalů tak partner provozující sběr jedná jako správce regionálního sběrného střediska. Jeho hlavní činnost spočívá v odběru materiálů dodaných velkými původci průmyslových odpadů, kteří jednají jako dodavatelé odpadů, a v registraci všech vážných lístků materiálů dodaných v souladu s rakouskými právními předpisy za účelem ověření, zda jsou dosažena minimální množství (viz rovněž bod 166 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Původci odpadu tedy mají povinnost dopravit tříděné materiály až do sběrného střediska. Partner sběru navíc v případě silně průmyslových regionů nabízí také službu sbírání, jež umožňuje sbírat obaly na základě licence v místech výroby, která může být, jak uvedla žalobkyně, původci odpadu odmítnuta. Naproti tomu v případě obalů z domácností z dohody o partnerství vyplývá, že poskytování služeb sběru zahrnuje systematické vyprazdňování sběrných kontejnerů a sbírání sběrných pytlů, poskytovaných partnerem sběru v souladu s přesným denním plánem sbírání, který vyhotoví, a rovněž přepravu odpadů sbíraných z domácností až do zařízení na třídění; partner provozující sběr je za jakost sbíraných obalů zodpovědný vůči společnosti ARA.

- 74 V důsledku toho existují výrazné rozdíly mezi službami sběru a třídění obalů z domácností a průmyslových obalů. Proto, jak bylo konstatováno v napadeném rozhodnutí, neexistuje funkční nahraditelnost mezi službami sběru a třídění obalů z domácností a službami sběru a třídění průmyslových obalů (viz bod 162 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 75 Je pravda, že se žalobkyně domnívá, že vyloučené podniky sběru by své služby na trhu sběru a třídění průmyslových obalů mohly nabízet původcům odpadu, kteří musí přepravit své odpady až do sběrného střediska, nebo jim také nabízet služby sběru v konkurenci se službami, které nabízí partner provozující sběr v silně průmyslových regionech. Vzhledem k funkční nenahraditelnosti mezi sběrem obalů z domácností a sběrem průmyslových obalů je však třeba mít za to, že podniky specializované v odvětví domácností nebudou v zásadě schopny poskytovat služby sběru průmyslových obalů. Skutečnost, že si původci průmyslového odpadu mohou svobodně vybrat svého partnera tedy v projednávané věci nemůže hrát žádnou roli.
- 76 Komise zadruhé v otázce odstraňování starého papíru z domácností v bodě 157 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, aniž to žalobkyně popřela, že „ARO kupuje pouze množství určená pro městské systémy sběru starého papíru“ (*neoficiální překlad*), které existovaly dříve, než byl zaveden systém ARA. Podle bodu 158 odůvodnění napadeného rozhodnutí je situace stejná i v případě odstraňování použitého skla.
- 77 Z výše uvedených skutečností vyplývá, že se nepředpokládá, že by vyloučené podniky sběru a třídění obalů z domácností mohly snadno vstoupit na trh sběru a třídění průmyslových obalů, a že by zároveň mohly poskytovat své služby, ať už na trhu sběru starého papíru, nebo na trhu sběru použitého skla, neboť tyto trhy fungují díky městským systémům sběru a jsou tedy uzavřeny vstupu případných konkurentů. V důsledku toho není na rozdíl od argumentů vznesených žalobkyní existence těchto trhů

relevantní pro rozšíření poptávky po službách sběru a třídění obalů z domácností a zajištění přežití konkurenčních podniků regionálních partnerů žalobkyně.

- 78 Tyto závěry nemůže vyvrátit tvrzení žalobkyně uvedené na jednání, podle něhož může být omezení hospodářské soutěže zpochybněno, pakliže se dohoda zdála být nezbytná k proniknutí podniku do oblasti, kde nepůsobil [rozsudek Tribunálu ze dne 2. května 2006, O2 (Germany) v. Komise, T-328/03, Sb. rozh. s. II-1231, bod 68].
- 79 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že v projednávané věci, na rozdíl od věci, která vedla k vydání výše uvedeného rozsudku O2 (Germany) v. Komise, nebylo prokázáno, že síť dohod o partnerství zavedená žalobkyní umožňovala vstup konkurenčního podniku na trh. Naopak, jak bylo uvedeno v bodě 65 výše, mohl kumulativní účinek této sítě konkurentům systému ARA uzavřít přístup na trh systémů odstraňování obalů z domácností. Tento argument je tedy třeba odmítnout.
- 80 Komise tak mohla dojít k závěru, aniž se dopustila zjevně nesprávného posouzení, že zaprvé existovalo omezení hospodářské soutěže na trhu sběru a třídění lehkých obalů z domácností a že toto omezení mohlo získat individuální výjimku vzhledem k jeho pozitivním účinkům na organizaci sběru a třídění obalů z domácností, a že by toto omezení mohlo zadruhé mít účinky na trh systémů odstraňování obalů z domácností, a tedy na poptávku po službách sběru a třídění na trhu obalů z domácností. Komise se mimoto nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když měla za to, že k zabránění tomu, aby žalobkyně mohla vyloučit hospodářskou soutěž na trhu systémů odstraňování obalů z domácností, je vhodné výjimku spojit se dvěma povinnostmi uvedenými v bodě 27 výše. Tento žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze souladu dohod o partnerství s podmínkami nařízení Komise č. 2790/1999

Argumenty účastníků řízení

- 81 Žalobkyně se domnívá, že i kdyby dohody o partnerství obsahovaly povinnost výlučnosti k její tíži, je osvobozena od uplatnění čl. 81 odst. 1 ES na základě čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2790/1999, který mimoto nepřipouští uložení povinností osobám, na něž se vztahuje výjimka. Podle definice relevantního trhu stanovené Komisí v bodě 155 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž žádný regionální partner žalobkyně v Rakousku nemá podíl na trhu sběru nebo třídění lehkých obalů vyšší než 30 %. Navíc žalobkyně zdůrazňuje, že nařízení č. 2790/1999 přiznává výjimku distribučním systémům, které vyhrazení výlučná území některým distributorům, a proto se domnívá, že tomu nemůže být jinak v rámci sítě dohod o partnerství, v níž veřejný zadavatel svým partnerům vyhradí výlučná území.
- 82 Žalobkyně rovněž zpochybňuje definici relevantního zeměpisného trhu Komisí a tvrdí, že regiony sběru neodpovídají žádné oblasti hospodářské činnosti, neboť byly z její strany definovány při nabídkových řízeních. Rovněž má za to, že rozhodujícím kritériem pro určení tržního podílu dodavatele je stav existující před uzavřením dohod o partnerství, a nikoli stav po jejich uzavření.

83 Konečně žalobkyně tvrdí, že důvodem, proč neodkázala na nařízení č. 2790/1999 před podáním žaloby je skutečnost, že Komise nezveřejnila oznámení námitek.

84 Komise a vedlejší účastníci řízení popírají veškeré argumenty předložené žalobkyní.

Závěry Tribunálu

85 Úvodem je třeba zkoumat tvrzení žalobkyně, podle nichž neměla možnost uvést dříve argumenty vycházející z nařízení č. 2790/1999.

86 V tomto ohledu je v zaprvé třeba připomenout, že ARA a ARGEV požádaly dopisem ze dne 28. srpna 2001 o negativní atest pro oznámené dohody, nebo případně o rozhodnutí o výjimce v souladu s čl. 81 odst. 3 ES. Tato žádost byla podána v souladu s požadavky článku 2 nařízení Komise (ES) č. 3385/94 ze dne 21. prosince 1994 o formě, obsahu a jiných podrobnostech žádostí a oznámení uvedených v nařízení Rady č. 17 (Úř. věst. L 377, s. 28, Zvl. vyd. 08/01, s. 75), a rovněž formuláře A/B, který je jeho přílohou, aniž Komise v tomto ohledu vyjádřila jakoukoli námitku.

- 87 Komise zadruhé podle odstavce 139 oznámení ze dne 19. října 2002 (viz bod 12 výše) zamýšlela nevznést námitky proti oznámeným dohodám na základě článku 81 ES a článku 53 Dohody EHP nebo přiznat zúčastněným blokovou výjimku podle čl. 81 odst. 3 ES a čl. 53 odst. 3 Dohody EHP, případně spojenou s omezeními.
- 88 Zatřetí Komise dne 1. dubna 2003 zaslala žalobkyni dopis, ve kterém uvedla, že zvažuje možnost vydat kladné rozhodnutí podle čl. 81 ES a podle čl. 8 odst. 1 nařízení č. 17 spojit své rozhodnutí s některými povinnostmi týkajícími se společného užívání zařízení sběru. V části nazvané „Odůvodnění“ Komise podrobně vysvětlila důvody, proč bylo možné přiznat individuální výjimku ve prospěch dohody o partnerství, a zároveň důvody, ze kterých se domnívala, že by některé dohody systému ARA mohly mít účinek vyloučení hospodářské soutěže, který by odůvodňoval uložení uvedených povinností. Tento dopis konečně žalobkyni informoval o možnosti předložit vyjádření ve lhůtě jednoho měsíce od doručení uvedeného dopisu. Ve druhém dopise ze dne 6. června 2003 Komise žalobkyni informovala o změně zamýšlených povinností, aby vyhověla jejím pochybám, a také pochybám rakouských orgánů.
- 89 Za těchto okolností nelze zpochybňovat, že žalobkyně mohla v průběhu správního řízení vědět o možných následcích vyloučení hospodářské soutěže oznámenými dohodami, a rovněž o povinnostech, které jí Komise zamýšlela uložit v rámci individuální výjimky. Jak však vyplývá z dopisů ze dne 16. května 2003 a 25. června 2003, jež žalobkyně Komisi zaslala v odpovědi na dopisy ze dne 1. dubna 2003 a 6. června 2003, nepožadovala výslovně uplatnění nařízení č. 2790/1999, ani nevznesla žádnou námitku týkající se nepoužití čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení v projednávané věci nebo definice v tomto ohledu relevantního trhu. Jak uvedla Komise, tato okolnost vysvětluje, že argumenty vycházející z nařízení č. 2790/1999 nemají v napadeném rozhodnutí

oporu. Skutečnost, že na tyto argumenty v napadeném rozhodnutí neexistuje jakýkoli odkaz proto nemůže zpochybnit jeho legalitu.

- ⁹⁰ Každopádně i za předpokladu, že by žalobkyně žádostí o udělení výjimky podle čl. 81 odst. 3 ES implicitně žádala o uplatnění nařízení č. 2790/1999, nemůže mít žalobní důvod, v podstatě založený na neuplatnění uvedeného nařízení, za následek protiprávnost napadeného rozhodnutí.
- ⁹¹ Dohody o partnerství jsou totiž smlouvami o poskytování služeb, které žalobkyni zavazují výlučně pro každý region sběru ve vztahu k partnerovi provozujícímu sběr nebo třídění, a každý z nich je zde přitom činný na odlišné úrovni řetězce odstraňování obalů z domácností. Těmito smlouvami strany stanovují podmínky, za kterých se má uskutečňovat sběr a třídění obalů z domácností, jež žalobkyni přísluší v každém regionu sběru. Jedná se tedy o subdodavatelské dohody mezi nekonkurenčními podniky, pro něž platí čl. 2 odst. 1 nařízení č. 2790/1999.
- ⁹² Jak vyplývá z bodu 173 odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž to žalobkyně popírá, je zeměpisným trhem relevantním pro účely posouzení existence citelného omezení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES v případech trhu systémů a trhu sběru a třídění celé rakouské území, neboť objektivní podmínky poptávky a nabídky na tomto trhu jsou citelně odlišné od podmínek převažujících v jiných regionech vnitřního trhu. Rakouské právní předpisy v oblasti odstraňování obalů uvedené v bodě 5 výše totiž určují podmínky, za kterých je třeba tuto činnost vyvíjet na celém rakouském území, a jsou proto zvláštními podmínkami ve vztahu k podmínkám v jiných regionech v rámci vnitřního trhu. Žalobkyně mimoto právě na celém tomto území

zavádí svou síť dohod o partnerství, která z důvodu kumulativního účinku smluv týkajících se každého regionu sběru může narušit hospodářskou soutěž jak na trhu systémů odstraňování obalů z domácností, tak i na trhu sběru a třídění uvedených obalů.

- 93 Naproti tomu je relevantním územím pro posouzení, zda je v projednávané věci překročena prahová hodnota 30 % stanovená v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2790/1999, region sběru jakožto území, na němž se partneři provozující sběr nebo třídění zavazují se žalobkyní, a jakožto místo, kde poskytují své služby. Žalobkyně totiž uskutečňuje nabídkové řízení pro každý z těchto regionů a partneři nabízejí své služby organizací infrastruktury sběru a třídění v každém z těchto regionů. Bod 7 standardního vyhlášení nabídkového řízení mimoto dokazuje zvláštnosti každého regionu sběru, popsané v dokumentu nazvaném „Select Regional, Teil L“. Stejně tak zpráva o činnosti žalobkyně týkající se roku 2002 přesněji uvádí, že obvody a obce jsou seskupeny v rámci regionů sběru a pro každý z nich žalobkyně vypracovala vlastní a zcela specifický koncept sběru.
- 94 Z výše uvedeného vyplývá, že každý region sběru vykazuje homogenní podmínky poskytování služeb a může se lišit od sousedních regionů z důvodu svých zvláštností a podmínek poskytování služeb v souladu s kritérii stanovenými v odstavci 90 sdělení Komise 2000/K 291/01 – Pokyny k vertikálním omezením (Úř. věst. C 291, s. 1) pro určení relevantního zeměpisného trhu za účelem vypočtu prahové hodnoty stanovené nařízením č. 2790/1999.
- 95 Skutečnost, že Komise měla za to, že relevantním zeměpisným trhem pro zkoumání protisoutěžních účinků oznámených dohod je celé rakouské území, tento závěr nevyvrací. Tato okolnost totiž nebrání tomu, aby v rámci tohoto území byly z hlediska poskytovatelů služeb sběru a třídění nalezeny omezenější zeměpisné trhy, ve kterých jsou podmínky poskytování služeb homogenní a odlišné od takových podmínek

v sousedních regionech. Jak bylo uvedeno v bodě 93 výše, jsou to tudíž regiony sběru, jež představují relevantní trhy pro určení, zda žalobkyni může svědčit bloková výjimka stanovená nařízením č. 2790/1999.

- 96 Ohledně tvrzení žalobkyně, podle něhož je rozhodujícím poznatkem pro určení tržního podílu poskytovatele stav existující před uzavřením dohod o partnerství, a nikoli po jejich uzavření, je třeba připomenout, že podle čl. 9 odst. 2 písm. a) nařízení č. 2790/1999 se pro účely uplatnění článku 3 „podíl na trhu [...] vypočítává na základě údajů týkajících se předchozího kalendářního roku“. Rovněž je třeba zdůraznit, jak uvedla Komise, že v případě nových trhů se má zohlednit okamžik, kdy byl trh vytvořen. Až od tohoto okamžiku lze stanovit, jakou má poskytovatel tržní sílu, a to vypočítáním tržního podílu, který této síle odpovídá podle čl. 9 odst. 2 písm. a) nařízení č. 2790/1999.
- 97 V projednávané věci to znamená, že pro vypočet tržního podílu každého z partnerů provozujících sběr nebo třídění je třeba zohlednit stav po uzavření dohod o sběru a třídění obalů z domácností, a nikoli, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, dřívější stav.
- 98 Jakožto poskytovatelé služeb sběru a třídění, se kterými se žalobkyně výlučně zavazuje, překračují partneři provozující sběr a třídění citelně hranici 30 % tržního podílu stanovenou v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2790/1999. Na jedné straně podle bodu 225 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který nebyl žalobkyní zpochybněn, zavedl pouze Ōko-Box v oblasti lehkých obalů z domácností konkurenční systém pro druh obalů z domácností, a to kompozitní kartony na nápoje. Na druhé straně, jak žalobkyně uznala ve svých písemnostech, Ōko-Box vyvinul systém, který používá infrastrukturu

sběru pouze pro část obalů a využívá v tomto případě partnery sběru žalobkyně. Tržní podíl regionálních partnerů provozujících sběr nebo třídění může proto lehce dosáhnout 100 % a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 2790/1999 tedy neumožňuje přiznat oznámeným dohodám blokovou výjimku bez jakékoli povinnosti.

- 99 S ohledem na výše uvedené je třeba tento žalobní důvod zamítnout.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení teorie „základních zařízení“ články 2 a 3 napadeného rozhodnutí

Argumenty účastníků řízení

- 100 Žalobkyně se domnívá, že Komise přiznala rozhodující význam volnému přístupu bez překážek jiných kolektivních systémů k jejím infrastrukturám sběru s cílem zintenzívnit hospodářskou soutěž a tvrdí, že článek 2 a především článek 3 napadeného rozhodnutí představují pokus o uložení povinnosti vůči systému ARA bez dodržení požadavků teorie „základních zařízení“.
- 101 Na podporu tohoto žalobního důvodu žalobkyně na jedné straně tvrdí, že tyto dohody o partnerství v zásadě nebrání společnému užívání kontejnerů, a z uvedených

smluv proto nevyplývá žádná výlučnost v její prospěch, co se kontejnerů týče. Za těchto okolností podle žalobkyně neexistují materiální omezení hospodářské soutěže a povinnosti uložené Komisí se nemohou zakládat na čl. 81 odst. 3 ES a čl. 8 odst. 1 nařízení č. 17.

- ¹⁰² Na druhé straně žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí jí ve skutečnosti ukládá povinnost „uvolnit“ kapacity svým konkurentům, což údajně spadá do působnosti článku 82 ES. Takový závazek může být vzhledem k judikatuře Soudního dvora legitimní pouze v případě, že by zařízení na sběr organizovaná pro žalobkyni byla základními zařízeními (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. listopadu 1998, Bronner, C-7/97, Recueil, s. I-7791). O tento případ se však v projednávané věci nejedná, neboť z technického hlediska údajně lze rozdvojit existující struktury systému sběru žalobkyně tím, že se konkurenčním sběrným systémům umožní zavést systém sběru na místech, kde spravuje systém uskladnění a naopak.
- ¹⁰³ Komise popírá všechny argumenty vznesené žalobkyní.

Závěry Tribunálu

- ¹⁰⁴ V souladu s ustálenou judikaturou byla za zneužívající považována skutečnost, že podnik v dominantním postavení na daném trhu odmítl poskytnout podniku, s nímž je v hospodářské soutěži na sousedním trhu, buď suroviny nebo služby nezbytné k výkonu konkurující činnosti, jelikož dotčené jednání mohlo vyloučit veškerou hospodářskou soutěž ze strany tohoto podniku (výše uvedený rozsudek Soudního dvora Bronner, bod 38, a rozsudek ze dne 29. dubna 2004, IMS Health, C-418/01, Recueil, s. I-5039, body 40 až 45). V těchto případech může Komise, která konstatovala

existenci protiprávního jednání, zejména ve formě zneužití dominantního postavení, zajistit podle článku 3 nařízení č. 17 užitečný účinek svého rozhodnutí tak, že uloží určité povinnosti (rozsudek Soudního dvora ze dne 6. dubna 1995, RTE a ITP v. Komise, C-241/91 P a C-242/91 P, Recueil, s. I-743, body 90 a 91).

¹⁰⁵ V souladu s dohodami o partnerství jsou partneři provozující sběr a třídění pověřeni zavést infrastruktury nezbytné k provedení svých smluvních povinností (viz bod 98 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Uvedené infrastruktury patří partnerům provozujícím sběr a třídění, a nikoli žalobkyni, která pouze vyjednává jejich umístění s územně samosprávnými celky. Žalobkyně proto tvrdí, že nemá žádné vlastnické právo nebo právo kontroly k těmto zařízením, jež by jí umožnilo zneužívajícím způsobem odmítnout poskytování služeb sběru jejím konkurentům s cílem vyloučit je z trhu odstraňování obalů.

¹⁰⁶ Podle dohod o partnerství a možností organizace, které si žalobkyně přiznala v závazku č. 3, však je schopna kontrolovat společně se svými partnery přístup k infrastrukturám zavedeným v každém regionu sběru. Žalobkyně takto může blokovat přístup svých konkurentů k infrastrukturám sběru a třídění patřícím jejím partnerům.

¹⁰⁷ Jak totiž Komise zdůraznila v bodě 234 odůvodnění napadeného rozhodnutí, problém v projednávané věci spočívá v tom, že na základě možností organizace, které si přiznala v závazku č. 3, může žalobkyně bránit společnému užívání infrastruktur sběru a třídění. Využitím těchto možností organizace může žalobkyně především bránit partnerům sběru, kteří o to usilují, otevřít své infrastruktury konkurentům systému ARA a ztížit tak jejich vstup na trh systémů odstraňování obalů z domácností.

Toto jednání může vést k omezení hospodářské soutěže na tomto trhu a omezit tak poptávku po službách sběru a třídění na trhu sběru a třídění obalů z domácností.

- ¹⁰⁸ Jak bylo uvedeno v bodě 67 výše, považovala Komise pro odstranění uvedeného rizika za nezbytné spojit individuální výjimku s povinnostmi stanovenými v článku 3 napačeného rozhodnutí v souladu s čl. 8 odst. 1 nařízení č. 17.
- ¹⁰⁹ V projednávané věci se tudíž nejedná o jednostranné odmítnutí ze strany žalobkyně poskytnout konkurenčním podnikům službu nezbytnou pro rozvoj sousedního trhu, které by bylo v rozporu s článkem 82 ES a opodstatňovalo by tak uplatnění teorie „základních zařízení“. Jde o případ, kdy postavení, které si žalobkyně vyhrazuje na základě dohod o partnerství s podniky provozujícími sběr a třídění, může vést k omezení hospodářské soutěže na trhu systémů odstraňování obalů z domácností, čímž by byla omezována poptávka po službách sběru a třídění na trhu sběru a třídění obalů z domácností. Komise proto v projednávaném případě správně neuplatnila teorii „základních zařízení“ a judikaturu Soudního dvora, která se jí týká.
- ¹¹⁰ Z výše uvedeného zaprvé vyplývá, že se Komise v projednávané věci nepokusila uplatnit teorii „základních zařízení“, zadruhé pak že teorie „základních zařízení“, ani judikatura Soudního dvora, která se jí týká, nejsou použitelné v projednávané věci pro účely přezkumu legality povinností, které jsou spojeny s individuální výjimkou přiznanou žalobkyni Komisí. Tento žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neuskutečnitelnosti povinností stanovených napadeným rozhodnutím

Argumenty účastníků řízení

- 111 Žalobkyně tvrdí, že povinnosti uložené napadeným rozhodnutím jsou v rozporu s judikaturou Soudního dvora týkající se zásady proporcionality, protože nejsou přiměřené pro dosažení sledovaného cíle a nepředstavují nejmenší možnou povinnost.
- 112 Žalobkyně se mimoto domnívá, že Komise dostatečně nezohlednila zvláštnosti systému ARA, neboť sběr, třídění a využití jsou na rozdíl od systému odstraňování odpadů existujícího v Německu z velké části uskutečňovány různými podniky a tito partneři nemohou poskytnout důkazy *a posteriori* prokazující objem sbíraných, vytríděných a využitých obalů, ale mají stálou povinnost odevzdávat fyzicky sesbírané obaly do sběrných středisek žalobkyně. V důsledku toho je údajně jediným cílem povinnosti uložené v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí zabránit žalobkyni požadovat ze sbíraných produktů vyšší podíl, než jí odpovídá. Tato povinnost tedy údajně znamená, že žalobkyně bude informována o tržním podílu systému ARA v okamžiku odevzdání sesbíraných obalů, což podle žalobkyně není možné ze dvou důvodů. Prvním důvodem je, že vnější kolektivní systémy, to znamená systémy, které nemají zájem na společném užívání infrastruktur sběru, nemají povinnost informovat žalobkyni o svých objemech na základě licence, což znemožňuje výpočet podílu žalobkyně vzhledem k celému objemu obalů z domácností. Druhý důvod je ten, že informace týkající se podílů na trhu jsou dostupné pouze *a posteriori*, po pravidelných

prohlášení o objemech na základě licence, jež uskuteční výrobci a dovozci. Žalobkyně se proto domnívá, že k tomu, aby mohla rozdělit sesbírané produkty mezi různé uživatele systému, by bylo třeba použít metody rozdělení, které by byly známy předem již v okamžiku dodání určeného objemu obalů.

- 113 Konečně žalobkyně dodává, že neexistuje žádná souvislost mezi omezením hospodářské soutěže a povinností uloženou v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí a zdůrazňuje, že dne 28. srpna 2003 zaslala Komisi návrh s cílem určit jinou metodu rozdělení, která stanoví, že různé systémy sběru vyhrazují předem každý rok určené množství zpětného odběru u podniku sběru, v závislosti na očekávaných objemech na základě licence. Komise však tento model údajně nevzala v úvahu.
- 114 Komise a vedlejší účastníci řízení popírají veškeré argumenty předložené žalobkyní.

Závěry Tribunálu

- 115 Nejprve je třeba poznamenat, že žalobkyně se zásady proporcionality dovolává jak na podporu svého čtvrtého žalobního důvodu týkajícího se uskutečnitelnosti povinností stanovených v napadeném rozhodnutí, tak i jako samostatného žalobního důvodu (pátý žalobní důvod). V rámci pátého žalobního důvodu je proto třeba přezkoumat přiměřenost povinností, především povinností stanovené v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí, a v rámci tohoto žalobního důvodu přezkoumat uskutečnitelnost dotčené povinnosti.

- 116 Pro zodpovězení argumentů vznesených žalobkyní je zaprvé třeba uvést, jak vyplývá z písemností spisu, že objemy na základě licence vnějších systémů nehrají v prodávané věci žádnou roli pro výpočet podílu žalobkyně na všech objemech obalů z domácností. Je totiž třeba zdůraznit, že problém rozdělení sesbíraných obalů vzniká pouze v případě společného užívání infrastruktur sběru. V tom případě, jelikož si žalobkyně nemůže nárokovat vlastnictví všech sesbíraných obalů, bude třeba vypočítat část obalů odpovídající každému kolektivnímu systému, které sdílejí uvedené infrastruktury, za účelem rozdělení sesbíraných obalů mezi ně. Argument vznesený žalobkyní ohledně disponibility údajů o objemech na základě licence vnějších systémů je proto zcela nepodložený.
- 117 Žalobkyně zadruhé navzdory svým tvrzením neprokázala důvody, proč nebude možné vypočítat její podíl na všech objemech obalů z domácností v okamžiku odevzdání sesbíraných obalů do sběrných středisek, jelikož rozdělení sesbíraných obalů vyžaduje metodu rozdělení stanovenou předem a platnou po dobu jednoho roku. Naopak z dohody o odpadech a licenci, která zavazuje žalobkyni a původce odpadu, vyplývá, že pro vypočítání výše ročního poplatku musejí původci odpadu žalobkyni oznámit přesná množství uvedená na trh, měsíčně nebo čtvrtletně, nejpozději desátý den druhého měsíce po skončení období, které je předmětem vyúčtování, podle toho, zda se jedná o velkého nebo malého původce. To znamená, že objemy odpadů pokryté licenčními smlouvami o odpadech mohou být žalobkyní vypočítány na základě těchto smluv a údajů, které pravidelně dostává.
- 118 Konečné údaje týkající se uplynutého kalendářního roku samozřejmě budou dostupné až v prvních deseti dnech následujícího měsíce po skončení posledního měsíce

a posledního čtvrtletí uvedeného roku. To však neznamená, jak tvrdí žalobkyně, že rozdělení obalů bude moci být provedeno až patnáct měsíců po zahájení obchodní činnosti, což by bránilo „průběžnému rozdělení“ sesbíraných obalů. Rozdělení sesbíraných obalů lze provést poměrně, podle sběru na základě skutečných objemů obalů, na než se vztahuje licence, uvedených na trh během předcházejících měsíců. Výsledek tohoto rozdělení bude opraven na konci roku kompenzací na základě konečných skutečných objemů oznámených ze strany původců odpadu. Jak uvedla Komise, mohlo by rozdělení rovněž být systematicky založeno na předpokládaných množstvích, která mohou být přizpůsobena jen v určitých přesných okamžicích. Jak vyplývá z písemností ve spisu, byla tato posledně uvedená možnost navržena žalobkyní a přijata Komisí v průběhu řízení o předběžném opatření, konaného před Tribunálem.

¹¹⁹ Zatřetí je třeba uvést, že jak vyplývá z jednání, bylo napadené rozhodnutí pro účastníky řízení provizorně vykonáno dostatečným způsobem.

¹²⁰ Z výše uvedeného vyplývá, že průběžné rozdělování sesbíraných obalů nepředstavuje překážku uskutečnitelnosti povinnosti stanovené v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí, a na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, neukládá použití metody rozdělení stanovené předem a platné na dobu jednoho roku.

¹²¹ Ostatní argumenty předložené žalobkyní toto posouzení nemohou vyvrátit.

122 Zprv je třeba považovat argument, podle něhož neexistuje žádná souvislost mezi omezením hospodářské soutěže a uloženou povinností, za zcela nepodložený. Z bodů 290 a 293 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že existuje jasná souvislost mezi uloženou povinností na jedné straně a rizikem uzavření předcházejícího vertikálního trhu konkurentům žalobkyně na straně druhé, a rovněž omezení poptávky po službách sběru a třídění na trhu sběru a třídění obalů z domácností. Uvedené riziko by vyplývalo z přiznání individuální výjimky dohodám, jimiž se žalobkyně v jednotlivých regionech sběru zavazuje pouze s jediným partnerem a přiznává si možnost, jež by mohly bránit společnému užívání infrastruktur sběru a třídění. Cílem této povinnosti je tedy zabránit tomu, aby žalobkyně získala potvrzení nebo důkazy týkající se množství obalů připadajících konkurenčním systémům, které s ní sdílejí infrastruktury sběru, a aby si přivlastnila množství, která připadají na tyto systémy, zejména s ohledem na rakouský dozorcí orgán. Takové jednání ze strany žalobkyně by konkurenčním systémům bránilo dodržet jejich kvóty zpětného odběru a ztěžovalo by jejich přežití na trhu. Jejich odchod z trhu by vedl k omezení poptávky po službách sběru a třídění na trhu sběru a třídění obalů z domácností. Na rozdíl od argumentů vznesených žalobkyní a vzhledem k čl. 8 odst. 1 nařízení č. 17 tak Komise správně uložila dotčenou povinnost s cílem zabránit tomu, aby individuální výjimka přiznaná žalobkyni mohla vést k omezení hospodářské soutěže na trhu systémů odstraňování obalů z domácností, a tedy k omezení poptávky po službách sběru a třídění obalů z domácností.

123 Zadruhé, tvrzení žalobkyně, podle něhož Komise zkopírovala velkou část znění povinnosti uvedené v čl. 3 písm. b) rozhodnutí o německém systému odstraňování odpadů bez zohlednění zvláštností systému ARA, je třeba rovněž považovat za zcela nepodložené. Přezkum obou dotčených rozhodnutí totiž dokazuje, že jejich odstavce se vzájemně neshodují. Mimoto na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, přezkum napadeného rozhodnutí ukazuje, že potvrzení nebo důkazy, na něž odkazuje povinnost uložená v čl. 3 písm. b) uvedeného rozhodnutí neslouží k nahrazení fyzického zpětného odběru sbíraných obalů, ale mají prokazovat, jaká část obalů náleží žalobkyni. Podle

čl. 11 odst. 8 nařízení a povinnosti č. 2 - schválení za účelem zavedení a provozování systému sběru a využití - mají tato potvrzení před rakouským dozorcím orgánem prokázat, že žalobkyně plní své kvóty sběru. Podle bodu 291 odůvodnění napadeného rozhodnutí mohou být také použita na snížení odměny partnerů v případech společného užívání infrastruktur sběru.

¹²⁴ Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že metody rozdělení navržené Komisí jsou založeny na údajích, které jsou žalobkyni snadno dostupné v okamžiku rozdělení sesbíraných obalů, jako jsou předpokládaná množství nebo objemy na základě licence týkající se předcházejících měsíců, a že tak tyto metody zohledňují zvláštnosti systému ARA stejně jako metoda navrhovaná žalobkyní. Jediný rozdíl spočívá ve skutečnosti, že v metodách navržených Komisí mohou být předpokládaná množství nebo objemy na základě licence týkající se předcházejících měsíců opravena a *posteriori*, například na základě skutečných a konečných množství obalů, na něž se vztahuje licence, uvedených na trh a oznámených ze strany původců odpadu. Jak bylo uvedeno v bodě 118 výše, není tato oprava a *posteriori* neslučitelná s průběžným rozdělením sesbíraných obalů mezi kolektivními systémy, které sdílejí sběrné infrastruktury. Na rozdíl od tvrzení žalobkyně tak povinnost není neuskutečnitelná.

¹²⁵ Tento žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality

Argumenty účastníků řízení

¹²⁶ Žalobkyně tvrdí, že povinnost stanovená v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí je nepřiměřená proto, že jí ukládá povinnosti, které jí mohou bránit v dodržení stanovených kvót, a ohrožují tak její existenci. Tato povinnost totiž údajně omezuje přístup žalobkyně ke kapacitám sběru, kterými disponuje. Právě z tohoto důvodu si žalobkyně přiznala právo uspořádat svůj systém tak, že smluvně zakázala podnikům provozujícím sběr jednat samostatně. Nepřiměřenost je údajně zvláště zjevná ve dvou případech, kterými jsou získání dodatečných objemů na základě licence jiným kolektivním systémem a ze strany jiných kolektivních systémů zavedení zařízení sběru, která jim zcela nebo zčásti náleží.

¹²⁷ V prvním případě se žalobkyně domnívá, že příchod jiného kolektivního systému na trh by snížil podíl systému ARA na celkových objemech obalů z domácností, a tedy její tržní podíl. Konkurenti by se totiž neomezili na přebrání klientů systému ARA, ale mimoto by na trh zavedli dodatečné objemy obalů na základě licence, které v současnosti nejsou zpětně odebírány ani výrobci, ani distributory, a které označuje za „objemy obalů parazitujících podniků“. V této situaci by byl podíl produktů sbíraných regionálními partnery, které si žalobkyně může nárokovat, omezený, což by jí neumožňovalo dodržet stanovené kvóty, takže by jí Bundesministerium für Umwelt, Jugend und Familie (rakouské ministerstvo životního prostředí, mládeže a rodiny) mohlo odejmout své schválení. Povinnost uložená Komisí tak údajně omezuje přístup žalobkyně ke kapacitám sběru.

- 128 Mimoto se domnívá, že řešení navržené Komisí spočívající v přizpůsobení objemů kontejnerů s cílem čelit větším objemům sběru není uspokojivé. Žalobkyně tak může vědět až *a posteriori*, že kapacity sběru nejsou dostatečné, a opravná opatření nemohou být účinně přijata před uplynutím dvou let. Z tohoto důvodu se domnívá, že k tomu, aby konkurenční kolektivní systémy mohly sdílet kontejnery, by každý rok předem musely určit nezbytné objemy kontejnerů a příslušné objemy sběru.
- 129 Žalobkyně uvádí, že poskytnutí kapacit sběru a přístup k sesbíraným množstvím představují stejnou problematiku, a že pokud by ji dotčená povinnost nutila postoupit objemy sběru konkurentům, staly by se všechny předpoklady jejích kapacit bezpředmětnými.
- 130 Ohledně druhého případu žalobkyně uvádí, že konkurenčními systémy jsou zejména poskytovatelé specializovaní na některé přesné druhy obalů, kteří jsou schopni zavést jiná zařízení sběru doplňkově využívající zařízení, která provozuje. To je zejména případ systémů Ůko-Box a Bonus. Podle žalobkyně je toto chování konkurenčních systémů zcela předvídatelné, neboť společné užívání infrastruktur sběru nevytváří skutečnou konkurenci cen, která může vzniknout pouze při zavedení vlastních infrastruktur sběru. Domnívá se proto, že i v případě pouhého částečného společného užívání infrastruktur sběru by z důvodu uložené povinnosti byla nucena vzdát se převzetí sesbíraných objemů v rozsahu větším, než jaký odpovídá konkurenčnímu systému, což by bylo zjevně nerozumné.
- 131 Žalobkyně si mimoto stěžuje na skutečnost, že Komise nenabídla žádné řešení problému částečného společného užívání infrastruktur sběru, ani nezkoumala předložený kompromisní návrh.

- 132 Konečně žalobkyně uvádí, že jí povinnost uvedená v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí nutí reorganizovat sběr obalů, což způsobuje zvýšení nákladů sběru, a v důsledku toho ztrátu efektivnosti systému ARA. Domnívá se proto, že se tyto náklady budou muset projevit na těch, kdo budou mít prospěch ze společného užívání infrastruktur sběru, tedy na konkurenčních systémech a partnerech provozujících sběr. Rovněž se domnívá, že i náklady fungování systému (nebo systémové náklady) se musí projevit na konkurenčních systémech.
- 133 Komise a vedlejší účastníci řízení popírají veškeré argumenty předložené žalobkyní.

Závěry Tribunálu

- 134 Je třeba připomenout, že zásada proporcionality, jež patří mezi obecné zásady práva Společenství, podle ustálené judikatury vyžaduje, aby akty orgánů Společenství nepřekročily meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení sledovaného cíle, a je přitom v případě volby mezi několika vhodnými opatřeními třeba zvolit opatření, které je nejméně omezující (rozsudky Soudního dvora ze dne 11. července 2002, *Käserei Champignon Hofmeister*, C-210/00, Recueil, s. I-6453, bod 59, ze dne 9. září 2004, *Španělsko a Finsko v. Parlament a Rada*, C-184/02 a C-223/02, Sb. rozh. s. I-7789, bod 57, a ze dne 7. července 2009, *S P C M a další*, C-558/07, Sb. rozh. s. I-5783, bod 41).
- 135 V projednávané věci je cílem sledovaným Komisí prostřednictvím uložení povinnosti uvedené v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí zabránit vyloučení hospodářské soutěže na trhu systémů odstraňování obalů z domácností, ke kterému by mohlo dojít, kdyby byla přiznána individuální výjimka dohodám o sběru a třídění oznámeným žalobkyní, a které by omezilo poptávku po službách sběru a třídění na trhu sběru

a třídění obalů z domácností. Z bodů 290 a 292 napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že v případech společného užívání infrastruktur sběru by se žalobkyně mohla pokusit přivlastnit si všechny sesbírané obaly a bránit tak konkurenčním systémům dodržet kvóty zpětného odběru. Jak bylo uvedeno v bodě 122 výše, zakázat žalobkyni požadovat potvrzení nebo důkazy o množstvích obalů odpovídajících podílu drženému jejími konkurenty v rámci všech obalů z domácností by umožnilo zabránit tomu, aby si přivlastnila všechny sesbírané obaly, zejména s ohledem na rakouský dozorcí orgán, jemuž bude muset předložením důkazů prokázat, že dosáhla své kvóty zpětného odběru. Stejně tak, jak vyplývá z bodu 123 výše, je tento zákaz slučitelný se zvláštnostmi systému ARA.

¹³⁶ K zabránění tomu, aby se žalobkyně pokusila přivlastnit si všechny sesbírané obaly, musí být stanoveno rozdělení uvedených obalů. V tomto ohledu Komise navrhla metody rozdělení založené na přesných podílech odpovídajících množstvím každého systému na základě licence, což neutralizuje riziko monopolizace sesbíraných obalů ze strany žalobkyně. Tyto metody rozdělení totiž žalobkyni brání pokusit se oslabit postavení konkurenčních systémů tím, že uměle zvýší množství oznámená partnerům provozujícím sběr. Tyto metody se tedy jeví být dostatečnými z hlediska sledovaného cíle, kterým je zabránit jakémukoli vyloučení hospodářské soutěže na trhu systémů odstraňování obalů z domácností, a zabránit tak omezení poptávky po službách sběru a třídění na trhu sběru a třídění obalů z domácností.

¹³⁷ Povinnost obsažená v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí tak není nepřiměřená ve světle cíle sledovaného Komisí (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Käserei Champignon Hofmeister, body 60 až 64).

- 138 Tento závěr nemůže být vyvrácen argumenty vznesenými žalobkyní ohledně získání dodatečných objemů na základě licence jiným kolektivním systémem a částečného užívání zavedených zařízení sběru žalobkyní.
- 139 Ohledně argumentu týkajícího se získání dodatečných objemů na základě licence jiným kolektivním systémem, je na jedné straně třeba zdůraznit, že čl. 11 odst. 7 nařízení stanoví, že procentuální poměry musí být definovány tak, aby bylo sesbíráno alespoň 50 % množství každého obalového materiálu, pro který je stanovena účast v systému. Na druhé straně budou podle povinnosti č. 1 schválení za účelem zavedení a provozování systému sběru a využití minimální kvóty sběru a využití pro žalobkyni vypočítány „vzhledem k množství obalů, které jsou v průběhu kalendářního roku předmětem smlouvy podle čl. 11 odst. 7 [nařízení]“. Vstup „parazitujících obalů“, tedy obalů, které až doposud nebyly zpětně odebírány žádným systémem odstraňování, proto nebude mít žádný vliv na kvóty sběru žalobkyně, které budou i nadále vypočítávány výše uvedeným způsobem. Krom toho je nepochybně pravda, že skutečnost, že parazitující obaly se na základě licence konkurenčních systémů žalobkyně mohou stát obaly, má za následek, že jí tyto obaly nebudou k dispozici k dosažení její kvóty sběru. Vzhledem ke struktuře uplatnitelných vnitrostátních právních předpisů v situaci společného užívání infrastruktury sběru za účelem sesbírání množství obalů nezbytného k dosažení jejich kvót sběru však systémy nemohou počítat s parazitujícími obaly, nýbrž musí zvýšit své kapacity sběru, například zvýšením frekvence odvozu kontejnerů.
- 140 Tvrzení, podle něhož žalobkyně může až *a posteriori* vědět, že předpokládané kapacity sběru nejsou dostatečné, nemůže tento závěr vyvrátit. Jak totiž bylo uvedeno v bodě 118 výše, může žalobkyně předem odhadnout objem obalů na základě licence, může podle tohoto čísla stanovit, jaké jsou potřeby sběru, a rozhodnout, zda je třeba zvýšit kapacity sběru. Stejně tak bude moci opravit předpokládané kapacity sběru

v závislosti na objemech obalů skutečně uvedených na trh a průběžně oznámených subjekty s licencí.

141 Na rozdíl od tvrzení žalobkyně konečně společné užívání infrastruktur sběru nepředstavuje skutečné postoupení kapacit sběru ve prospěch nových konkurentů, které by jí škodilo. Společné užívání ve skutečnosti neomezuje její kapacity sběru, neboť ty závisí na objemu obalů na základě licence, který každý systém sběru oznámí partnerům provozujícím sběr, a zohledňují tak zvýšení objemu obalů na základě licence na každém území sběru. Jak již bylo uvedeno v bodě 139 výše, bude žalobkyně pro zajištění dodržení kvót sběru muset přizpůsobit sběr novým potřebám, například tím, že požádá partnery o zvýšení kapacity kontejnerů nebo zvýšením frekvence odvozů.

142 V důsledku toho musí být argument ohledně získání dodatečných objemů na základě licence konkurenčním kolektivním systémem zamítnut.

143 Argument týkající se částečného užívání infrastruktur sběru zavedených žalobkyní systémy, které mají své vlastní infrastruktury sběru, zadruhé nemůže zpochybnit přiměřenost dotčené povinnosti. Jak vyplývá ze spisu, nedává povinnost uložená žalobkyní v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí konkurenčním systémům, které požadují částečné užívání infrastruktur sběru, právo přivlastnit si množství obalů rovnající se celkovému množství obalů na základě licence uvedenému na trh, jež je v jejich držení. Naopak konkurenční systémy budou muset předem oznámit část objemů obalů na základě licence, jež je v jejich držení, pro kterou chtějí využít společné užívání, a pouze tato část bude zohledněna pro rozdělení sesbíraných obalů. Ostatně je třeba

zdůraznit, že tato možnost byla navržena žalobkyní a přijata Komisí v rámci řízení o předběžném opatření konaném před Tribunálem.

144 Ohledně tvrzení žalobkyně, podle něhož celkové nebo částečné společné užívání infrastruktury sběru, nevytváří skutečnou cenovou hospodářskou soutěž, je třeba připomenout, že napadené rozhodnutí žalobkyni umožňuje snížit odměnu stanovenou v dohodách o partnerství. Její konkurenti tak ponесou jak náklady týkající se poskytnutí kontejnerů a sběrných pytlů, tak i náklady týkající se sběru z domácností a sběru od uživatelů s podobným objemem obalů a přepravy jim příslušejících obalů na základě licence. Tato okolnost je samozřejmě z hlediska některých nákladů staví do stejné situace jako žalobkyni. Vzhledem k možným rozdílům v rámci organizace a správy systému, rentabilní valorizace a uvádění surovin na trh, a rovněž obchodní politiky různých podniků však nemůže být hospodářská soutěž v oblasti cen vyloučena.

145 Ohledně nezbytnosti dotčené povinnosti z bodů 290 a 293 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že bez této povinnosti by se žalobkyně mohla pokusit kontrolovat rozdělení sesbíraných obalů a přivlastnit si část obalů, která jí ve skutečnosti nenáleží. I když žalobkyně navrhla jinou metodu rozdělení, založenou na určené kapacitě zpětného odběru, předem stanovené každý rok v závislosti na očekávaných objemech na základě licence, neprokázala existenci jiných opatření, která by tuto povinnost činila zbytečnou. Vzhledem k silnému postavení žalobkyně na trhu jí totiž metoda rozdělení, kterou navrhuje, nezabrání měnit množství žádaná každý rok umělym zvýšením očekávaných množství na základě licence za účelem oslabení postavení konkurenčních systémů a omezit tak část kontejnerů dostupných pro konkurenty. Jak Komise uvedla ve svých písemnostech, aniž žalobkyně tento argument dokázala zpochybnit, pokusí se konkurenční systémy odpovědět zvýšením žádaných množství, což povede k honbě za podíly mezi konkurenčními systémy, především v hospodářsky atraktivnějších regionech, ve kterých bude žalobkyně mít velmi dobré postavení vzhledem ke své silné pozici na trhu. Naproti tomu je rozdělení předpokládané v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí založeno na vhodných, objektivních a ověřitelných

metodách, jež chrání zájmy nových konkurentů při současném respektování postavení žalobkyně na trhu.

- ¹⁴⁶ V důsledku toho neexistuje jiné opatření umožňující vyhnout se stejně účinně vyloučení hospodářské soutěže na předcházejícím vertikálním trhu. Povinnost obsažená v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí je tak nezbytná k dosažení sledovaného cíle [viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Soudního dvora Käserei Champignon Hofmeister, bod 66, a rozsudek ze dne 10. prosince 2002, British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, C-491/01, Sb. rozh. s. I-11453, bod 139].
- ¹⁴⁷ Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že dotčená povinnost neporušuje zásadu proporcionality, jelikož představuje opatření, které může uskutečnit cíl sledovaný napadeným rozhodnutím, a to zabránit omezení hospodářské soutěže na trhu systémů odstraňování obalů z domácností a následnému omezení poptávky po službách sběru a třídění obalů z domácností, a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné.
- ¹⁴⁸ Argument vycházející ze ztráty efektivnosti systému ARA, jenž vyplývá ze skutečnosti, že v případech společného užívání infrastruktur sběru žalobkyně není oprávněna přenést některé náklady na konkurenční systémy a na partnery provozující sběr, nemůže tento závěr vyvrátit. Na jedné straně, systémové náklady podle bodů 139 a 304 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývají ze zavedení systému ARA a odpovídají zvláštnostem uvedeného systému. V případě společného užívání žalobkyně neprokázala, že konkurenti, kteří využívají společné užívání infrastruktur sběru, využívají i celý systém ARA pro rozvoj své činnosti odstraňování odpadů. Naproti tomu lze očekávat, že konkurenti na základě společného užívání pouze infrastruktur

sběru zavedou svou vlastní technologii odstraňování odpadů. Proto skutečnost, že žalobkyně musí nést tyto náklady, nezpůsobuje žádnou ztrátu efektivity systému ARA, a není tudíž odůvodněné přenášet je na třetí osoby. Na druhé straně je třeba ohledně nákladů vyplývajících ze společného užívání infrastruktur sběru zdůraznit, že žalobkyně neprokázala, v jakém rozsahu by společné užívání infrastruktur sběru změnilo náklady na jeden kilogram sesbíraných obalů. Nelze proto stanovit poměr, ve kterém by mohlo omezit efektivnost systému ARA, pokud by žalobkyně nebyla oprávněna přenést je na třetí osoby.

149 Tento žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z rozporů existujících mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí

Argumenty účastníků řízení

150 Žalobkyně tvrdí, že existuje rozpor mezi body 301 a 313 odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho výrokem, zvláště čl. 3 písm. b). Tento článek údajně nepředpokládá možnost neuplatnit povinnost v případě, kdy konkurenční systémy nežadají o společné užívání infrastruktur sběru, a neposkytuje žádný údaj ohledně okamžiku, kdy se má povinnost uplatnit. Podle žalobkyně by výrok napadeného rozhodnutí měl být opraven tak, že jeho znění ozřejmí vztah mezi uložením povinnosti, společným

užíváním zařízení sběru a okamžikem, od něhož je povinnost uplatnitelná. Žalobkyně nakonec uvádí, že napadené rozhodnutí není dostatečně přesné ani relevantní.

151 Komise popírá veškeré argumenty předložené žalobkyní.

Závěry Tribunálu

152 Je třeba konstatovat, že i když je pravda, že čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí stanoví, že žalobkyně „může od podniků provozujících sběr požadovat, aby jí poskytl potvrzení pouze pro množství obalů odpovídajících podílu drženému systémem ARA v rámci všech obalů z domácností, které byly přiděleny systémům, pokud jde o některé kategorie materiálů“ (*neoficiální překlad*), nic to nemění na tom, že podle judikatury musí být výrok rozhodnutí vykládán ve světle odůvodnění, které ho podporuje, tedy v projednávané věci bodů 301 a 313 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 15. září 1998, *European Night Services a další v. Komise*, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Recueil, s. II-3141, bod 211). Z bodu 301 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že „pokud konkurenční systém nepožaduje společné užívání, ale zavede svou vlastní infrastrukturu sběru, povinnosti se neuplatní“ (*neoficiální překlad*), a z bodu 313 odůvodnění vyplývá, že „odměna se sníží pouze tehdy, pokud konkurenční systém požádá o společné užívání v daném regionu sběru a výlučně ode dne schválení systému“ (*neoficiální překlad*).

153 Stejně tak, i když je pravda, že čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí uvádí, že „[t]ato povinnost se uplatňuje na všechny podniky sběru, se kterými ARGEV podepsala

dohodu o partnerství.“ (*neoficiální překlad*), nic to nemění na tom, že podle judikatury uvedené v bodě 152 výše musí tato část uvedeného článku být rovněž vykládána ve světle bodu 292 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tento bod odůvodnění na jedné straně uvádí, že povinnost se týká všech podniků, které uzavřely dohodu o partnerství se žalobkyní, bez ohledu na skutečnost, že povolují společné užívání infrastruktur, s cílem motivovat je k uzavření dohod s konkurenčními systémy, a na druhé straně, že povinnost stanovená v čl. 3 písm. b) napadeného rozhodnutí platí výlučně v případech, kdy konkurenční systém žádá o možnost společného užívání infrastruktur sběru v souladu s povinností stanovenou v čl. 3 písm. a) uvedeného rozhodnutí.

- ¹⁵⁴ V důsledku toho, na rozdíl od tvrzení žalobkyně, výrok napadeného rozhodnutí vykládaný ve světle jeho odůvodnění jasně a přesně uvádí, že na jedné straně je dotčená povinnost uložena pouze v případě, kdy konkurenční systém požaduje společné užívání infrastruktur sběru, a na druhé straně je relevantním dnem pro uplatnění povinnosti den schválení systému. Proto je třeba zamítnout tento žalobní důvod a žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- ¹⁵⁵ Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise, EVA a BAA požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé Komisi, společnosti EVA a BAA, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**

- 2) **Altstoff Recycling Austria AG ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé Evropské komisi, společnosti EVA Erfassen und Verwerten von Altstoffen GmbH a Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 22. března 2011.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	II - 981
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	II - 993
Právní otázky	II - 995
K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 81 ES a článku 2 nařízení č. 17	II - 997
Argumenty účastníků řízení	II - 997
Závěry Tribunálu	II - 998
K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze souladu dohod o partnerství s pod- mínkami nařízení Komise č. 2790/1999	II - 1009
Argumenty účastníků řízení	II - 1009
Závěry Tribunálu	II - 1010
K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení teorie „základních zařízení“ články 2 a 3 napadeného rozhodnutí	II - 1015
Argumenty účastníků řízení	II - 1015
Závěry Tribunálu	II - 1016
K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neuskutečnitelnosti povinností sta- novených napadeným rozhodnutím	II - 1019
Argumenty účastníků řízení	II - 1019
Závěry Tribunálu	II - 1020
K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality	II - 1025
Argumenty účastníků řízení	II - 1025
Závěry Tribunálu	II - 1027
	II - 1037

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z rozporů existujících mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí	II - 1033
Argumenty účastníků řízení	II - 1033
Závěry Tribunálu	II - 1034
K nákladům řízení	II - 1035